

mærket i Noterne til det Eksemplar af den tyfste Straffelov, jeg her holder i min Haand, at Meningen er den, at det i Dommen skal siges, hvad Straf den paagældende har forskyldt, og ved Siden deraf i Dommen siges, hvor meget af denne forskyldte Straf, der skal anses som affonet ved den lidte Baretægtsarrest. Der er ikke nogen saadan Forstel mellem Retsbegreber og heller ikke mellem Procesbegreber mellem dansk og tyft Retspleje, at man vil kunne paastaa, at det vil være utilstedeligt eller uheldigt i dansk Retspleje at indføre en saadan Regel, som findes i den tyfste Retspleje. S og for sig frembyder det — saa forekommer det mig — ikke mindste Vanstuelighed for Domstolene at sige: det er den fortjente Straf, og saa meget skal anses affonet deraf ved den lidte Baretægtsarrest, for saa vidt Domstolene overhovedet komme til det Resultat, at nogen Del af Straffen bør anses for affonet ved den lidte Baretægtsarrest. Den anden Betænkelse, som er bleven nævnt, er den — og det var navnlig den højtærede Justitsminister, der fremhævede dette — at man maatte dog have en Grænse, det maatte dog være saaledes, at naar den paagældende virkelig havde forskyldt en væsentlig Del af Baretægtsarresten ved urigtige Udflugter o. desl., maatte den ikke kunne affortes ham. Ja, men naar man nu overlader Bedømmelsen deraf ganske til Domstolene, hvad Risiko er der saa? og hvorledes vil man saa tro i en Lovparagraf at kunne træffe bedre og nøjere Regler i Almindelighed end dem, som Domstolene lige overfor hvert enkelt Tilfælde maatte kunne træffe, naar de have Myndighed dertil, med Hensyn til dette Forhold? Hvorvidt paagældendes Forhold under Baretægtsarresten har været af en saadan Bestaenhed, at der i Virkeligheden ikke kan findes fyldestgørende Grunde til at regne ham Baretægtsarresten til Gode som nogen Afkortning af den forskyldte Straf, det kan jo dog allerbedst de Domstole, som have med Sagen at gøre, bedømme. Der kan være begaaet mindre Forseelser af den paagældende under Sagens Undersøgelse. Han kan have forsøgt at komme med Udflugter, som man snart tager ham paa, og som han maa fravige. Han kan paa den anden Side have gennemført et trodsigt Benægtelsesystem; hele hans Opførelse under Undersøgelsen har saa overordentlig meget at sige netop med Hensyn til Bedømmelsen af dette Spørgsmaal. Det tror jeg, enhver maa indrømme, som er fortrolig med at læse Forhør og fortrolig med disse Sager overhovedet. Men ogsaa dette er ifølge den tyfste Straffelovs § 60 ganske overladt til Dom-

stolens Afgørelse. Der findes deri ingen Regel, der svarer til den, vi have hos os, at den paagældende ikke selv maa have forskyldt nogen Del — det er det, der menes — af Baretægtsarresten ved urigtig Opførelse under Sagen, saa længe Undersøgelserne stode paa. Noget saadant foreskrives ikke i den tyfste Straffelov. Jeg tror derfor, man maa kunne sige, at det er vanskeligt saaledes at opstille principielle Indvendinger fra dette Standpunkt og sige: Det er urigtigt, det er uretfærdigt, det er noget, som ikke vil kunne gaa an, naar man dog ser, at et stort Land som Tyskland har indført det og befinder sig vel derved, og det tror jeg er Tilfældet, jeg har i det mindste ikke hørt nogen Klage derover. Det er vanskeligt i et lille Land, hvor vort Syn er begrænset saa meget, at kunne sige: Det og det kan ikke lade sig gøre, naar man ser, at det akkurat lader sig gøre paa et meget større Retsomraade end det, vi have. Den Slags Indvendinger tror jeg ikke kan tillægges saa stor Vægt; hvad der er rigtigt paa dette større Omraade, kan ogsaa være det her. Men dertil vil jeg endnu føje, at Bestemmelserne hos os i Straffelovens § 58 ere noget vage. Hvad vil det sige: „langvarig Baretægtsarrest“? Hvad betyder Ordet „langvarig“? 8 Dage er det længe, er 8 Dage „langvarig Baretægtsarrest“, eller skal der Maanedes eller Aar til, for at det kan kaldes „langvarigt“? Det er et ganske ubestemt Begreb, som ikke siger meget, om det overhovedet siger noget. Ligeledes staar der i § 58, at denne Baretægtsarrest ikke maa tilskrives hans eget Forhold under Sagen. Ja, hvor meget? Hele Baretægtsarresten behøver ikke at tilskrives hans eget Forhold. Er det noget af den, eller er det den hele? Det staar temmelig ubestemt og uklart i § 58. Jeg har støttet mig paa en saa god Autoritet som den tyfste Straffelov, hvortil jeg netop blev opfordret ved en tidligere Lejlighed af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Jeg siger, jeg tror ikke, at der kan være nogen Betænkelse ved hos os at gaa ind paa lignende Regler og Principper som dem, der findes i den tyfste Straffelov. Men om man nu end ellers maatte have Betænkelse ved at gennemføre noget saadant, ved egentlig at gøre noget, saa indrømmede det ærede Medlem fra Viborg, at der i det mindste for Djeblicket ikke var nogen Betænkelse derved — han mente, at der ikke var nogen Betænkelse ved at overlade til Domstolene, saaledes som de nu ere, den Myndighed og Besøvelse, som det foreliggende Lovforslag tilsigter. Skulde han have nogen Betænkelse derved, saa var det af Hensyn til